

[Glistrup]

I stedet for har man lidt af den »forligsititis«, som er den almindelige sygdom, der præger folk herinde, idet man siger: nu afsætter vi et bestemt beløb, så og så mange hundrede millioner kroner, og det giver vi som et tilbud til det pågældende erhvervsområde. Så siger man: nu kan vi se, hvad vi kan gøre ved dette erhvervsområde inden for de og de millioner kroner. Det er en meget, meget uheldig måde at tilrettelægge vor almindelige lovgivning inden for alle felter på, altså også inden for skatteretten, at man faktisk kører alt ind under disse forskellige hovedafsnit i majforlig eller septemberforlig eller oktoberforlig, eller hvad det nu er, der er gældende på det givne tidspunkt. Man får øje på et eller andet område og følger fuldstændigt, hvad der er de reelle problemer, og i stedet for forsøger man at kaste det på en mere eller mindre prokrustesseng, hvor man altså kan strække eller forkorte det, sådan at det kan komme til at passe ind i et samlet forligsbillede.

Det er den første principielle indvending, der kan rettes mod det, som regeringen her har forelagt for folketinget.

Den anden principielle indvending er, at når man har givet en bestemt økonomisk ramme, så går man ud og forhandler med den pågældende interesseorganisation, og med sit forligsflertal bag sig og med et forlig med den pågældende interesseorganisation bag sig kommer man faktisk og præsenterer folketinget for, at det bare kan sætte sit godkendelsesstempel på, i stedet for at folketinget skulle være det sted, hvor man fandt frem til, hvad der nu er den sagligt rigtige løsning.

Vor holdning i denne sag er først og fremmest, at vi har ondt af skatteministeren, som kommer til folketinget i en aldeles fastlåst position. Som følge af denne fastlåsthed har det været totalt umuligt for ham at bevæge sig, da det under udvalgsforhandlingerne viste sig, at der ikke er skygge af tvivl om, at under nutidens forhold er den sagligt rigtige løsning den, at man i stedet for at køre med disse meget, meget indviklede regler i lovforslagets §§ 1-7, som skatteministeren vil besvære den danske offentlighed med i de kommende mange år, simpelt hen anvender Viggo Kampmanns model fra 1957 om saldoafskrivninger også på det område, hvor det i den grad passer som hånd i handske

både til at få gjort tingene lette og enkle og til at få det tilpasset netop i den uheldige situation, landbruget konjunkturmæssigt er bragt ud i ved den gennem så mange år forfejlede politik, der har været ført herinde.

Det var man altså låst fast til, og derfor vil vi nu opleve en afstemning her i folketinget, hvor man simpelt hen får skilt ikke stambesætningen fra salgsbesætningen, men fårene fra bukkene og man altså får set, hvem der virkelig lever op til deres ansvar som folketingsmedlemmer og stemmer for den sagligt rigtige ordning, og hvem der ligger under for disse nutidens tendenser i retning af, at alt bare skal presses ind i mere eller mindre tilfældige midlertidige forlig, også når der er tale om at stå ved milepæle, hvad vi efter disse 78 års forløb gør her i denne sag.

Det, man i og for sig har overladt til folketinget, når man stort set altså har bundet sig og låst sig fast vedrørende det fundamentale, de længererækkende regler, de første 7 paragraffer, er, at folketinget eventuelt kan få lov til at rette lidt stil i § 8, som indeholder overgangsreglerne. Om denne § 8 har alle, der overhovedet har beskæftiget sig med det, sagt, at det er så dårligt og utjenligt arbejde, man her har gjort fra ministeriets side ved at gøre det så indviklet og uforståeligt, at vi f. eks. har fået en flammende protest fra Skatteinspektørforeningen, som imidlertid stort set har ladet ministeren kold. Hvis Det danske Modersmålselskab havde kendt sin besøgestid, var det i allerhøjeste grad også kommet med en protest mod denne § 8, som er udformet på et sådant sprog, at man vist må op på at tale om myriader af lix, eller hvordan man nu måler ulæselighed på det danske sprog. Det er simpelt hen teknisk gjort så dårligt og så uforståeligt og så umuligt for dem, der nu skal til at arbejde med det i praksis, at det vil være svært at finde ud af, hvordan man kunne gøre det værre.

Man vil af mit indlæg forstå, at det eneste, fremskridtspartiet kan tilslutte sig i dette forslag, er § 9, som ganske kort og klart siger: »Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.« For vores skyld kunne man i og for sig godt have slettet de sidste ord: »for Færøerne og Grønland«, sådan at der bare var kommet til at stå i § 9: »Loven gælder ikke.« Det ville så ganske givet have været det sundeste både for det danske retssamfund, for det danske landbrug og for den måde, hvor-